

ŞERMIN YAŞAR

254.000 ADET

CİNGO

BEN
İNSAN
DEĞİL MİYİM?

Resimleyen
Elif Balta Parks

Doğan
Çocuk

CUMHURİYETİNİZ
100
YASINDA

CİNGO

🐾 BEN İNSAN DEĞİL MİYİM? 🐾

ŞERMIN YAŞAR

Resimleyen
Elif Balta Parks

Köpekler ikiye ayrılır:
İnsanların kendileri gibi olduğunu düşünenler
ve kendilerini insan zannedenler.

Cingo, kendini insan zannedenlerdendi...

NE ALAKASI
VAR
YAAAA?!

Doğum günü hediyem arabadan düştü

O gün arabaya bindiğimizde, ön koltuğa, babamın yanına oturdum ve kemerimi bağladım. Hiç kimse artık beni arka koltuğa oturtamaz. Çünkü büyüdüm ve hayatımın tamamını zaten arka koltukta geçirdim. Düşünsene, **tam on iki yıl** boyunca arka koltukta, babamın ensesini izleyerek yolculuk yaptım. Okula giderken babamın ensesi, alışverişe giderken babamın ensesi, sinemaya giderken **babamın ensesi**... Bazı günler sağ tarafa oturduğumda manzaram biraz değişiyordu. O zaman annemin topuzunu görüyordum. Tatile falan gittiğimiz uzun yolculuklarda ya babamın ensesi ya da annemin topuzu... Babamın saçlarının dökülmesine aşırı derecede şahit oldum. On iki yılda tepesinde bir

tutam saç kalmadı. Ve on iki yaş doğum günü hediyesi olarak onlardan tek bir şey istedim. Yolculuklarda sadece yola bakmak! Dümdüz, tam karşıya... Kafamı sağa ya da sola çevirmeden sadece karşıya bakmak... Sanırım pahalı bir şey isteyeceğimi düşünmüşlerdi, şaşırdılar. Yeni bir bilgisayar, son model bir tablet, havalı bir bisiklet falan hayal etmişlerdi herhalde. İsteğimin sadece ön koltukta oturmak olduğunu öğrenince hemen kabul ettiler, bilseydim on bir yaş doğum günümde isterdim bunu. Böylece babamın ensesini bir sene daha az görmüş olurum... Ama on bir yaş doğum günümde başka bir şey istemiştım, çok daha önemli bir hediye...

Babam arabanın anahtarını çevirdi ve okul yolunda ilerlemeye başladık. Ana caddeye çıkmadan önce bir anda arkadan **miiiiyyk** diye bir ses ve hemen arkasından **paaaat** diye bir gürültü duyuldu.

Babam ani bir frenle arabayı durdurdu. İkimiz de başımızı çevirip arka koltuğa baktık.

Yoktu! On bir yaş doğum günü hediyem yerinde yoktu!

Tüm çocukların hayali bir köpek sahibi olmaktır. Benim de öyleydi. Babamı ikna etmek zor olmadı, ama annem çok dirençli çıktı. Yaklaşık üç bin kez **“Bir köpeğimiz eksikti,”** dedi. Ortalama iki bin beş yüz defa “Ben sana zor bakıyorum yaaaa, ne köpeği?” dedi. Kaç kere “Sizin dağınıklığınız bana yetip artıyor,” dediğini saymadım bile. Ama on bir yaş doğum günümde ne hediye istediğimi sorduklarında, hiçbir şey istemediğimi söyledim.

Hiçbir şey! Evet, hiçbir şey! Ve almadılar. Sonraki bir ay boyunca boynum bükük gezdim. “Neyin var?” diye sorduklarında yüzlerine hüznü gözlerle baktım. Aslında keyfim gayet yerindeydi ama okulda da mutsuzluğum öğretmenlerimin dikkatinden kaçmadı. Tam da istediğim buydu. Sonunda rehber öğretmen, annem ve babam birlikte aynı odaya kapanıp derdime derman aramaya başladılar. Görünürde bir sorun yoktu onlara göre. Fakat üçü de aynı sorunun cevabını arıyordu: “Ne oldu bu çocuğa böyle?” Tüm bilgi, birikim ve deneyimlerine rağmen sorunun cevabını bulamadılar ve aslında en başında yapmaları gereken şeyi yaptılar: Bana sordular.

Boynumu bir kademe daha eğip şunları söyledim:

“Çok canım sıkılıyor. Keşke bir kardeşim olsaydı... Keşkeeeee!”

Rehber öğretmenin bana acıyan ve ebeveynlerimi suçlayan bakışları ile annemin babamın “Ne yaptık biz böyle?” bakışları karşılaştı ve bakışlar, “Evladım başka bir şey iste bizden,” olarak bana geri döndü. On bir yıl sonra huzura ermiş bir anne babadan kardeş istemek, onlardan çok şey istemektir. Uykusuz geceler, yerlerdeki oyuncaklar, durmadan ağlayan bir bebek, annemin kolundaki bebek çantası, babamın şiş gözleri, masanın üzerindeki ateş ölçer, emzik ve biberon ikisinin de gözlerinin önünden film şeridi gibi geçti. Hüzünlü gözlerle, “Yalvarırım başka bir şey iste,” der gibi baktılar yüzüme. Sesimi kıstım, dudajımı büktüm ve gözlerimi uzaklara dikip vurucu cümlemi kurdum:

“Ya da en azından bir evcil hayvan... Mesela bir köpek!”

Annem ve babam bir hafta boyunca bana çeşitli önerilerle geldiler. Balık? Kuş? En olmadı, kedi? Olmadı. Kabul etmedim. Niye edeyim ki? Hedefime adım adım ilerlerken hiçbir pazarlığa tahammülüm yoktu.

Aşırı direnç gösterdim. Günlerce salonun bir köşesinde sessizce oturdum. Anne babalar çocuklarının uslu durmasını, sakin ve uysal olmasını isterler. Hatta içlerinde, **“Keşke şu çocuğun bir kapatma düğmesi olsa da arada kapatıp açabilsek,”** diye

düşünenler bile vardır. Ama yine de çocukları hasta olduğunda, mutsuz olduğunda, boynunu büktüğünde dayanamazlar; eski haline geri dönsün diye dua ederler. Biliyorum bunu. Bizimkiler de dayanamadılar. İki hafta sonra isteğimi kabul ettiler.

Ve sonunda, çişî geldiğinde arabanın koltuğuna işemeyecek kadar akıllı ama hareket ederken camından dışarı atlayacak kadar şapşal bir köpeğim oldu. Biz ona **Cingo** dedik.

Keyfimizden mi atladık?

Dur bir dakika, giden arabanın camından keyfimizden atlamıyoruz herhalde. Böyle bir şeyi kim bilerek, isteyerek yapar ki? Baştan başlayalım...

Sizin eve geldiğimde henüz çişimi tutmayı bilmiyordum, tamam mı? Ne bekliyordunuz ki? Evinize üç aylık bir köpek alacaksınız ve çışı geldiğinde kapıdan çıkıp çişini yapacak, sonra patilerini temizleyip tekrar eve gelecek... Bu ancak filmlerde olur Cango! Ya da rüyanda! Her çişimi yaptığımda annen oflayıp pufladı. Yerleri silerken beni bakışlarıyla **yedi bitirdi**. Tutamıyorum kardeşim, kaslarım çalışmıyor. Konuşabilseydim annenin karşısına geçip "Sevgili Binnur Gocukoğlu, eğer bir bebeğiniz olsaydı o da çişini tutamayacaktı, onun da çişini kakasını böyle temizleyecektiniz. Bu bana has

bir durum değil; tüm yavru köpekler çişini tutamaz, bunun bir eğitim süreci, bir adabı var. Hadi canım, bırak söylenmeyi de sil yerleri, geçecek bu günler,” derdim. Ama biliyorsun ki konuşamıyorum. O yüzden, çişimi yaparken dik dik annenin yüzüne bakıyordum. Bu onu daha da kızdırıyordu, ama elimden bir şey gelmiyordu Congo, anla beni! Sen bari anla!

Çiş eğitimim hakkında fikrini beyan etmemiş insan kalmadı. Aşağı mahalledeki bakkal, “Gazeteyi al, katla, işeyince poposuna poposuna vur, böylece yapmaması gerektiğini öğrenir,” dedi, hatırlıyor musun? Neyse ki kimse bu öneriyi ciddiye almadı. Yani senin tuvalet eğitimini böyle mi verdiler Congo? İşeyince gazeteyle popona mı vurdular? Sen “kardeş” istedin de evlat yerine almadı mı bunlar beni eve? Sen evlatlarıysan ben neyim Congo? **Sen insansın da ben değil miyim?**

Öğrendim, zaman içerisinde öğrendim çişimi bahçeye yapmayı. Ama ilk zamanlar kavrayamamıştım. Koku duyum aşırı gelişmiş, çiş kokusu aldığım anda ben de işemek istiyordum. Mesela sabah kalkıyoruz, sen tuvalete gidiyorsun ya, sen daha sifona basmadan ben o kokuyu alıyordum. Benim de canım işemek istiyordu,

hemen salıyordum. Sonra baban tuvalete girdiğinde canım tekrar işemek istiyordu. Sonra annen giriyordu ve bir kez daha işiyordum. Benim için çok zor günlerdi Cango, bilemezsin. Hatırlıyor musun, Nurgül Teyze'n bebeğiyle gelmişti. Bebeğin bezinden çiş kokuları yayılıyordu, siz kokuyu alamıyorsunuz tabii ama benim için gerçekten çok zordu. Kokuyu aldıkça işedim. "Bebeğin bezini değiştirin," diye bebeğe doğru havladım durdum. Yine bana kızdılar. Hatta annen, "Bebeği kıskandı," falan dedi. Yahu ben bir köpeğim, niye kıskanayım Nurgül'ün altı çişli bebeğini?

Sonra zamanla duruma alıştım. Kaslarım gelişti. Canım yine işemek istiyordu ama kendimi tutabiliyordum. O gün arabada da öyle oldu. Tamam, belki

arabaya binmeden önce bahçeye çişimi yapsam yolda çişim gelmezdi. Ama araba görünce aklım başımdan gidiyor benim. Bayılıyorum arabalara. Bizim cins böyledir, araba görün-

CİNGO
DA
CİNGO!
ADIMI MI
EZBERLİYORSUNUZ,
NEDİR YANI?

Sana, "Cingo yaramaz bir köpektir," diyecekler.
Sana, "Cingo iflah olmaz bir serseridir," diyecekler.
Sana, "Cingo kuyruklu bir beladır," diyecekler...

İNANMA!

Çekemiyorlar beni, hepsi bu.

İnsanlar beni kiskaniyor yaaa, çok kiskaniyorlar.

Bütün gün "Cingoooooooo yapmaaaa!" diye bağırımlarının
asıl sebebi bu. Hepsinin benim yerimde gözü var. Biliyorum.

Benim gibi silkelenerek kendilerini kurutamadıkları,
benim gibi ulu orta salamadıkları, benim gibi kendi kuyruğunu
yakalama oyunu oynayamadıkları için arıza çıkarıyorlar.

O yüzden yaptığım her şey sorun oluyor.

Oku da gör, nasıl abarttıklarını...

Oku da gör, nasıl haklıyım...

Oku da gör, ben insan mıyım, değil miyim?

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 4919

ISBN 978-625-416-051-6

9 786050 983661

Doğan
Çocuk